

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa  
Spisová značka: 5C/28/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8522200596  
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Mišenková  
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2023:8522200596.5

## Rozhodnutie

Okresný súd Stará Ľubovňa sudkyňou JUDr. Emíliou Mišenkovou v sporovej veci žalobcu: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX C. XX, o zaplatenie 78,00 eur s príslušenstvom, takto

### rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 78,00 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,00 eur od 18.7.2020 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručanou tunajšiemu súdu dňa 22.4.2022 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 78,00 eur s príslušenstvom. V podanej žalobe tvrdil, že žalovanému bola vystavená faktúra za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Kamenný Mlyn, Plavecký Štvrtok, za obdobie od 24.4.2020 do 30.4.2020. Faktúra bola splatná do 17.7.2020, žalovaný pohľadávku štátu v lehote splatnosti nezaplatil. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca predložil vystavenú faktúru a výzvy na úhradu pohľadávky.

2. Platobným rozkazom súd žalobe žalobcu vyhovel. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu, v zákonom stanovenej lehote, odpor. V dôvodoch odporu poukázal na to, že právnym titulom nariadenej izolácie bolo opatrenie Úradu verejného zdravotníctva SR č. OLP/3172/2020 zo dňa 17.4.2020. Po citácii viacerých článkov Ústavy SR, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj výňatkov z rozhodnutí Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR v Bratislave, tvrdil, že posudzované opatrenie ako individuálny správny akt s normatívnym prvkom, t.j. hybridný správny akt, nie je všeobecne záväzným právnym predpisom. Žalovaný nebol povinný plniť ho. Posudzované opatrenie trpí vadami nulity a to nedostatkom právneho základu, absolútnym omylom v osobe adresáta a požiadavkou právne nemožného plnenia. Nulitný paakt nevyvoláva zamýšľané právne účinky a nehľadí sa na neho ako na správny akt vôbec. Posudzované opatrenie je vydané na základe ustanovenia zákona, o ktorom Ústavný súd SR vyslovil nesúlad s Ústavou SR. S poukazom na § 91 a nasl. zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde SR povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať, tým nemožno vymáhať ani iné plnenia vzniknuté v súvislosti s týmito povinnosťami. Žalovaný tvrdí, že nie je pasívne legitimovaným subjektom, pretože nie je osobou povinnou v zmysle § 58 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z.z. S poukazom na vyššie uvedené, a to na absenciu všeobecného záväzného právneho predpisu ukladajúceho žalovanému povinnosť plniť, kde takýmto predpisom nie je posudzované opatrenie; vady nulity právneho aktu spočívajúce v nedostatku právneho základu absolútného omylu v osobe adresáta a požiadavke nemožného plnenia; neprípustnosť núteného vymáhania povinností vrátane náhrad štátu voči pôvodne povinným subjektom titulom právneho aktu vydaného na základe ustanovení zákona, o ktorých Ústavný súd SR vyslovil nesúlad s Ústavou SR a stratili účinnosť; je konanie žalobcu zjavným zneužitím práva, svojvoľným a objektívne bezúspešným uplatňovaním žalovaného nároku v spojení

so zneužívaním právomoci verejného činiteľa konajúceho za žalobcu, ktorý pozná a musí poznať predmetný právny stav. S poukazom na uvedené žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

3. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 17.10.2022 uviedol, že vláda Slovenskej republiky vyhlásila podľa § 8 zákona NR SR č. 42/1994 Z.z. o civilnej ochrane obyvateľstva počnúc dňom 12.3.2020 od 06.00 hod. mimoriadnu situáciu. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa ustanovenia § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v rozhodnom čase, z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky, nariadil podľa ustanovenia § 12 ods. 2 písm. f) a ustanovenia § 48 ods. 4 písm. n) zákona č. 355/2007 Z.z. opatrenie č. OLP/2595/2020 zo dňa 15.3.2020, ktoré v bode D) opatrením č. OLP/2596/2020 zo dňa 16.3.2020 zmenil, podľa ktorého všetkým osobám, ktoré sa od 16.3.2020 od 6.00 hod. ako zorganizované skupiny vrátili z postihnutých oblastí zahraničia na územie Slovenskej republiky, alebo o repatriácii ktorých na územie Slovenskej republiky sa rozhodne, sa nariaďuje izolácia v zariadeniach určených Ministerstvom vnútra SR na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky ochorenia COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariaďuje domáca izolácia v celkovej súhrnnej dobe 14 dní. Žalobca zdôraznil, že nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra SR. Zákon č. 355/2007 Z.z. v ustanovení § 12 stanovuje opatrenia na predchádzanie ochoreniam a na to, aby sa dosiahol predpokladaný účinok nariadených opatrení. Fyzické osoby sú podľa § 51 zákona č. 355/2007 Z. z. povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam, a preto žalovaný mal povinnosť absolvovať izoláciu v karanténnom zariadení a uhradiť náklady, ktoré mu pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, upravujúcimi ochranu verejného zdravia, vznikli. Skutočnosť, že žalovaný absolvoval izoláciu v karanténnom zariadení od 24.4.2020 do 30.4.2020 nie je sporná. Táto skutočnosť vyplýva aj zo samotného odporu žalovaného. Žalobca na podporu svojich tvrdení zdôraznil, že Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. PL ÚS 4/2021-136 zo dňa 8.12.2021, v bode 168. predmetného nálezu konštatoval, že: „Uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať (bez náhrady) náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je v súlade s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy i v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu“. V bode 177. nálezu Ústavného súdu SR sa uvádza, že cit.: „Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti preto ústavný súd návrhu navrhovateľky na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4 a čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 5 ods. 1 písm. e) dohovoru, s čl. 35 ods. 3 druhou vetou, čl. 39 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 4 ústavy a s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu nevyhoveli (výrok 3 nálezu)“. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca zotrval na podanom návrhu v plnom rozsahu a navrhol, aby mu súd vyhovel.

4. Uznesením sp. zn. 5C/28/2022-44 zo dňa 19.10.2022 súd vyzval žalovaného, aby sa v lehote 15 dní vyjadril k vyjadreniu žalobcu.

5. Dňa 11.11.2022 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného, podané prostredníctvom advokátky JUDr. Adriany Krajníkovej, prílohou ktorého bolo aj plnomocenstvo zo dňa 31.10.2022, ktorým žalovaný splnomocnil menovanú advokátku na zastupovanie v tomto konaní.

6. V rámci vykonávania procesných úkonov vo veci bolo z verejne prístupného registra Slovenskej advokátskej komory a následne aj z písomnej správy Slovenskej advokátskej komory zistené, že JUDr. Adriana Krajníková mala s účinnosťou od 16.2.2021 pozastavený výkon advokácie, a to až do dňa 7.12.2022, kedy bola zo zoznamu advokátov vyčiarknutá. Následne súd listom zo dňa 20.3.2023 upovedomil žalovaného o zistených skutočnostiach a s poukazom na ne oznámil žalovanému, že JUDr. Adriana Krajníková nebola oprávnená poskytovať mu právne služby, teda ani prevziať plnomocenstvo na jeho zastupovanie v súdnom a ani podať vyjadrenie zo dňa 10.11.2022. Z uvedeného dôvodu súd na uvedený úkon právnej služby JUDr. Adriány Krajníkovej v tomto konaní nebude prihliadať. Súd žalovaného taktiež poučil o tom, že ako sporová strana má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho bude zastupovať v tomto konaní, ako aj o tom, že podľa zákona č. 327/2005 Z.z. má strana právo na poskytnutie právnej pomoci určeným advokátom alebo Centrom právnej pomoci, pokiaľ spĺňa podmienky na jej poskytnutie uvedené v tomto zákone. Žalovanému bola súdna zásielka listinne doručená dňa 23.3.2023. Žalovaný na oznam súdu nereagoval.

7. Nakoľko ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000,- eur, súd v predmetnej veci rozhodol v súlade s ust. § 177 odsek 2 písm. b) CSP bez nariadenia pojednávania. Oznamenie o tom, že vo veci bude dňa 2.6.2023 o 13.00 hod. vyhlásený rozsudok bez nariadenia pojednávania, bol zverejnený na úradnej tabuli tunajšieho súdu a webovej stránke súdu dňa 17.5.2023.

8. Konajúci súd sa oboznámil so žalobou a vyjadreniami sporových strán, preskúmal písomné dôkazy predložené žalobcom, a to: faktúru č. 20600545121, výzvu na úhradu pohľadávok po lehote splatnosti – strava počas karantény z 19.10.2020, výzvu na úhradu pohľadávky štátu vo výške 78,- eur zo dňa 21.1.2022 s kópiou doručky a zistil nasledovný skutkový stav vecí:

9. V predmetnej veci mal súd preukázané, že žalovaný bol v období od 24.4.2020 do 30.4.2020 umiestnený v karanténnom zariadení Kamenný Mlyn Plavecký Štvrtok a za náklady za stravu, ktorá mu bola poskytnutá počas nariadenej karantény, mu žalobca vystavil dňa 17.6.2020 faktúru č. 2060055121 na sumu 78,- eur. Faktúra bola splatná dňa 17.7.2020. Žalovaný faktúru v lehote splatnosti nezaplatil. Následne žalobca zaslal žalovanému výzvu zo dňa 19.10.2020 na úhradu pohľadávky po lehote splatnosti – strava počas karantény. Ďalšou výzvou zo dňa 21.1.2022 žalobca vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky štátu vo výške 78,- eur do 10 dní od doručenia tejto výzvy s tým, že ak do stanoveného termínu úhradu dlžnej sumy nevykoná, bude sa domáhať svojho nároku súdnou cestou. Výzva bola doručená žalovanému dňa 28.1.2022. Žalovaný žalobcovi vyúčtovanú sumu v lehote splatnosti, avšak ani následne, nezaplatil. V priebehu súdneho konania žalovaný nenamietal výšku žalobcom uplatnenej pohľadávky a ani žiadnym spôsobom nerozporoval skutočnosti tvrdené žalobcom o tom, že mu počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení bola zabezpečená strava.

Zistený skutkový stav súd podriadil pod tieto zákonné ustanovenia:

10. Podľa § 2 ods. 1 písm. m) a n) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase nariadenej karantény žalovanej, na účely tohto zákona izolácia je oddelenie osôb chorých na prenosné ochorenie počas ich infekčnosti od iných osôb na účely zamedzenia šíreniu prenosného ochorenia, a karanténne opatrenia sú karanténa, zvýšený zdravotný dozor a lekársky dohľad.

11. Podľa § 12 ods. 2 písm. f) cit. zákona, opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení sú: izolácia v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení, zvýšený zdravotný dozor, lekársky dohľad, karanténne opatrenia.

12. Podľa § 51 ods. 1, písm. a) cit. zákona fyzické osoby sú povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 ods. 2 písm. a), d) až h) a opatrenia pri ohrozeniach verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 písm. a) až d), f) až i), n), r), t), u), y) až ab) nariadené príslušným orgánom verejného zdravotníctva; to neplatí v prípade povinného očkovania, ak sú známe kontraindikácie.

13. Podľa § 58 ods. 2 cit. zákona, náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť.

14. Podľa § 517 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

15. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

16. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Súd právne uzatvára:

17. V prvom rade považuje súd za potrebné reagovať na námietku žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie v tomto konaní.

18. V súvislosti so šírením nákazlivej ľudskej choroby COVID - 19 boli v roku 2020 štátom, resp. príslušnými štátnymi orgánmi, prijaté rôzne opatrenia na zabránenie šírenia sa nebezpečnej nákazlivej choroby COVID-19, medzi inými aj opatrenia č. OLP/2595/2020 zo dňa 15.3.2020 a č. OLP/2596/ zo dňa 16.3.2020 o nariadení izolácie v karanténnom zariadení vo vzťahu k osobám vracajúcim sa z postihnutých oblastí zahraničia na územie Slovenskej republiky. V zmysle § 51 zák. č. 355/2007 Z.z. fyzické osoby sú povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam. V zmysle § 58 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z.z. náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinnosti ustanovených týmto zákonom a inými všeobecnými záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť.

19. V konaní nebolo spornou skutočnosťou, že na základe vyššie uvedeného opatrenia, z dôvodu ochrany verejného zdravia súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19, v čase vyhlásenej mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky, bol žalovaný povinný po vstupe na územie Slovenskej republiky absolvovať povinnú karanténu v čase od 24.4.2020 do 30.4.2020 v karanténnom zariadení Kamenný Mlyn Plavecký Štvrtok. Počas pobytu v uvedenom karanténnom zariadení bola žalovanému poskytovaná strava, čo žalovaný nerozporoval. Vzhľadom na to, že náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností v súvislosti s právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení § 51 a § 58 zák. č. 355/2007 Z.z. uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť, súd konštatuje, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní, preto jeho námietka o nedostatku pasívnej legitímácie nie je opodstatnená.

20. V súvislosti s námietkou žalovaného, že povinná štátna karanténa bola protiústavná, a že mu bola obmedzená osobná sloboda nezákonne súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 4/2021-136 zo dňa 8.12.2021 publikovaného v Zbierke zákonov SR pod č. 551/2021 Z.z., a to konkrétne na bod 168. predmetného nálezu, kde Ústavný súd SR konštatuje, že uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je v súlade s čl. 20 ods. 1, 3,4 a 5 čl. ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom citovanom náleze skonštatoval, že štátom nariadená karanténa je nezákonným zásahom do osobnej slobody jednotlivca garantovanou v čl. 17 Ústavy SR. Zároveň však uviedol, že táto skutočnosť nemá vplyv na zákonnosť § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. (pre namietaný nesúlad s čl. 20 Ústavy SR). Žalovaný má potom zákonom uloženú povinnosť uhradiť výdavky, ktoré vznikli v súvislosti s ochranou verejného zdravia.

21. Každý zásah do práva na vlastníctvo (majetok) musí sledovať fakticky i principiálne legitímny cieľ daný všeobecným (verejným) záujmom spoločnosti (zásada legitímneho cieľa vo všeobecnom záujme). Zásah do vlastníctva musí ďalej spĺňať požiadavku vzťahu primeranosti medzi použitými prostriedkami a cieľom štátom prijatého opatrenia, teda medzi požiadavkami všeobecného záujmu spoločnosti a potrebou ochrany práva na vlastníctvo (majetok) jednotlivca (zásada spravodlivej rovnováhy). Niet pochyb o tom, že namietané ustanovenie § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia je ustanovením svojou povahou zákonným, ktoré umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi uložených tejto osobe tým, že tieto náklady je povinná znášať. Z tohto ustanovenia je zároveň zrejmé, že uložená povinnosť znášať náklady je podmienená tým, že tieto vzniknú pri plnení povinností uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia. Prípustnosť tohto zásahu do vlastníctva z hľadiska rozsahu je výslovne obmedzená výškou nákladov spojených s plnením uložených povinností, ktoré je fyzická osoba povinná znášať sama. Ide pritom o náklady plnenia akýchkoľvek (uložených) povinností, nielen povinnosti podrobiť sa opatreniam obmedzujúcim jej osobnú slobodu - patrí sem napríklad aj povinnosť znášať náklady spojené s používaním preventívnych a iných ochranných pomôcok, náklady dezinfekcie atď. (body 157 a 158 odôvodnenia nálezu).

22. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že ustanovenie § 58 odsek 2 zákona č. 355/2007 Z.z., ktoré ukladá povinnému hradieť náklady v súvislosti s karanténnymi opatreniami, je v súlade s Ústavou SR. Uložená

povinnosť znášať náklady je podmienená tým, že tieto vzniknú pri plnení povinností uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia.

23. Žalobca preukázal, že zariadenie, ktoré žalovanému poskytlo ubytovanie a stravu bolo povinné tieto služby poskytnúť na základe Príkazu Okresného úradu Bratislava č. OU-BA-OKR1-2020/069835-001 zo dňa 21.4.2020, ktoré bolo určené ako subjekt hospodárskej mobilizácie. Faktúrou č. 2060055121 bola vyúčtovaná strava poskytnutá žalovanému v rozhodnom období izolácie a preto žalovaný je subjektom, ktorý nesie zákonnú povinnosť znášať náklady na stravu počas nariadenej izolácie. Túto povinnosť si žalovaný nesplnil, ale za neho ju splnil žalobca. Náklady za stravu počas nariadenej karantény za obdobie od 24.4.2020 do 30.4.2020 boli vyúčtované v sume 78,- eur a uvedenú sumu považuje súd za primeranú, ktorá zjavne neprevyšuje náklady na stravu dospelého človeka v bežnom živote mimo nariadenej izolácie.

24. Žalovaný žalobcovi náklady na stravu počas jeho pobytu v karanténnom zariadení nezaplatil, preto súd žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 78,00 eur.

25. Podľa § 517 odsek 1 veta prvá zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

26. Podľa § 517 odsek 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ak ide o konanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

27. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba platná k prvému dňu omeškania splnením peňažného dlhu.

28. Základná úroková sadzba platná k prvému dňu omeškania žalovaného splnením peňažného dlhu bola vo výške 0%.

29. Keďže žalovaný sa nesplnením dlhu žalobcovi dostal do omeškania, súd priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 78,00 eur od 18.7.2020, teda odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti vystavenej faktúry, do zaplatenia.

30. Podľa § 232 odsek 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

Trovy konania

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. Ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva (uznesenie NS SR z 28.2.2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018, zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod R 72/2018).

34. Riadiac sa vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami a citovaným právnym názorom Najvyššieho súdu SR, súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

**Poučenie:**

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia

na tunajšom súde.

Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech rozhodnutie bolo vydané.

Podľa § 363 CSP sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.